

De **Zorgelozen Krant**

Editie Lock Down 1 - April 2020

Branko Vandenberghe

Mededeling

Dag Zorgelozen,

vooreerst hopen we dat het wat goed met jullie gaat dezer dagen, gezien de lastige omstandigheden waarin we verzeild zijn geraakt.

Zoals jullie weten, of in elk geval kunnen vermoeden, ligt onze werking in de Pluimstraat stil door de Corona-crisis. Het is jammer genoeg niet mogelijk om samen te komen om te repeteren of toneel te spelen, te koffiekletsen of te brainstormen over een nieuwe Gazet of samen aan andere nieuwe projecten te werken... Wanneer we een en ander weer zullen kunnen opstarten, op welke manier dat zal gebeuren, wat er dan zal kunnen en wat niet, is op dit moment koffiedik kijken. We houden jullie zeker op de hoogte als de toestand verandert!

Maar omdat het nu misschien meer dan ooit belangrijk is dat we elkaar verhalen kunnen blijven vertellen, maakten we met een aantal Zorgelozen deze speciale editie van de Zorgelozenkrant (lang leve de digitale wegen!).

Eind deze maand, begin volgende maand willen we graag nog zo'n Zorgelozenkrant maken. Misschien heb je zin om hiervoor (opnieuw) in je pen te kruipen, achter je tekentafel, om op zoek te gaan in je fotoarchief? Alles is mogelijk, ter inspiratie of verstrooiing van ons allen: een verhaal, een gedicht, een film- of boekentip, een tekening of kleurplaat, rebussen en kruiswoordraadsels, schilderijen en foto's, collages, ...

Bezorg je materiaal tegen eind april (joon@uniederzorgelozen.be), en dan geven we het een mooi plekje.

Joon

Beste Zorgelozen,

Dit schrijven verzamelt woorden vanuit de diepe overtuiging dat we onszelf kunnen overstijgen. De mens is een overlever, een vorser, een creatief en sociaal wezen. We staan in ons hemd en we moeten onszelf een ander aanmeten. Dat zal niet van een leien dakje lopen, dat zal tijd vragen, maar dat is voor later.

Voorlopig nog veel later.

Ik zucht efkes, want ik worstel nog met dat nieuw ritme, deze ongewone vrije tijd. Ik worstel omdat het er te plots was, ik zat volop in de tunnel naar de première, volop in de overtuiging dat wat we wilden zeggen belangrijk zou zijn, het relatieve ervan brengt me wat aan het lachen nu, maar ik recht ook de rug dat wat we doen later nog belangrijk zal worden als onderdeel van de nieuwe zorg, de nieuwe tijd. De woorden zullen dan stamelen naar antwoorden, ze zullen doen lachen en troosten, ze zullen ons hart en onze ziel willen strelen. De post-corona tijd zal ook diep politiek zijn, van en voor mensen die elkaar vinden in een wereld die zoekt naar wat echt belangrijk is. Nee niet de grote winst, niet enkel het bezit, dat streven naar meer. De portefeuille zal vol worden gestoken met wat de mens echt nodig heeft.

Elkaar.

Want zie, de mens beschermt in deze tijd zijn naasten, zijn intieme kring, zijn biotoop. Familie wordt plots weer belangrijk, staat weer centraal waar het hoort te staan. Plots neem je afstand van de drukte van je werk, van zoveel zagezegde noodzaak, van je eigen dagelijkse luchtbel. Nee, plots is de band met anderen echt belangrijk, fundamenteel, plots neem je noodgedwongen een andere richting en is alle contact essentieel. De hunker naar een hand, een knuffel, een diepe omhelzing vertelt alles. Mens wat verlang ik naar de tijd dat fysiek contact weer kan zonder angst. Dat ik op de schoot mag zitten van mijn moeder bijvoorbeeld, of mijn zus mag vastpakken, mijn broer mijn maten, en al de anderen die zich in mijn actieradius bevinden. Dat wordt een feest van gevoelens, nee geen zottekesspel maar een diepe zintuiglijke gewaarwording. Overdrijf ik? Misschien, maar ik zal gulzig zijn dan, dat beloof ik mezelf.

Dat zal ik nodig hebben!!!

Ja, het overlevingsinstinct draait overuren, de liefde werkt zich de naad uit de mouwen, het dagelijkse applaus voor de helden van de zorg is een ritueel om de eigen angst te verdrijven, om met hoop de nacht in te gaan, om echt te tonen dat je achter mensen staat die hun leven riskeren, die zelfs gewoon blij zijn als we de opgelegde regels wat volgen. Dat applaus is ook een krachtige middelvinger naar zij die de zorg plat bespaarden, de schaar willen zetten in de sociale zekerheid, die welzijn bij het huisvuil deponeren. Dat applaus mag na deze vermaledijde periode wat mij betreft nog een tijdje doorgaan als signaal van een hervonden solidariteit, die nog broos is maar mooi, zuiver en voor één keer echt omdat we het met zijn allen willen.

Denk ik.

Hoop ik.

Verlang ik.

Want na deze tijd terug dezelfde waanzinnige trein laten rijden, dezelfde ratrace, dezelfde file naar niemandsland, nee daar doen we niet meer aan mee, toch?

Ik pas, vrienden, ik wil jullie en niets méér.

Ik wil verhalen maken die het hout snijden, van en over deze tijd en niet weer aan de oude beginnen.

Ik doe niet meer mee.

Ik wil zorgen.

Enkel dat, om mijn kleine lafheid te articuleren, nee, een held ben ik dus niet.

Eerder een angsthaas.

Bugs Bunny met de poepers.

Ik sluit met de hoop, verlang mee nu,

kom laat ons via deze woorden in elkaars ogen kijken en daar wat in verdrinken.

Laat ons een vuist maken.

‘We’ll meet again’, zei de Queen.

Dat mag wijsheid heten, schoonheid en kracht.

Peper en zout voor iedere dag.

Tot de andere aanbreekt.

Tot dan.

LANGS DE LEIE (IN CORONATIJDEN)

Het kabbelende water,
het geschater
is voor later –
of niet?

Dansende meeuwen,
vogelende vogels,
joggende joggers –
of niet?

Een zonnige zon,
wiebelend water,
giechelende kids –
of niet?

Vergeet
corona
voor even –
of niet?

Miep Lambrecht

Absurd

Hoe absurd kan ik mijn gedachten in deze tijden zien? Redelijk onnozel, vermoed ik, ook al twijfel ik. Het kan dat waarheid mij fnuikt. Wie weet het?

Ik denk en doe mijn dagen en nachten door, in een onrust wel. Het wikken en wegen houdt me uit die rust. Ik goochel met patronen en processen, ontrafel gesprekken en nieuwsberichten en ik maal, maal tot ik besef dat ik geen antwoorden, noch verklaringen vind. Een aanvaarding voel ik niet. Nergens ga ik vrijuit. Mijn denken slaat net niet op hol. Angst grijpt mij geregeld bij de keel. Is dit een werkelijkheid?

Mijn onnozele ik heeft Tijd, té veel Tijd naar mijn absurde indruk. Corona gaf me onlangs die Tijd cadeau. In plaats van dankbaar te zijn, kan ik er moeilijk mee om. Voor cadeaus heb ik het lang al niet, vaak wegens ongewenst.

Corona kon het niet weten. Het virus kende me en mijn wensen niet. Het heeft zich gelukkig tot die ene attentie beperkt. Ik hou me nederig. Ik hoef geen begroeting, noch kennismaking. Het mag onbekend voor me blijven.

Intussen probeer ik te zien wat het cadeau me brengt, op termijn dan. In het nu heb ik het moeilijk met de setting. Straks kan die onbekende voor me staan en Tijd terug bij me opeisen. Zonder Tijd is er geen ik. Is het een begiftigd geschenk?

Wijsheid zegt: Tijd brengt raad. Met die hoop stuit ik in mijn huisje. De grond voelt koud, het is er leeg en stil, mijn bed verdrinkt onder het maanlicht. Kijken naar die vreemde buitenwereld vergroot mijn angst. Romantiek is zoek, een evenwicht ook. Niemand is er om mij te begrijpen, gerust te stellen of te resetten. Bepaalt Corona in ruil voor Tijd mee de regie van mijn leven?

Op een antwoord op mijn vragen reken ik niet. Door die Tijd, of is het Corona, stel ik mezelf en mijn gedachten in vraag. Ik, het onnozele wicht, kan het verder helemaal zelf uitzoeken. Mogelijks absurd, in mijn malle Tijdvolle bestaan, doch in deze tijden een werkelijkheid, onnozel genoeg om mijn waarheid te zijn. Het kan dat die mij fnuikt. Onnozel was ik misschien eerder al. Wie durft het me te zeggen?

Linde Moreel

Ruth Allerwaert

Brief aan mijn moeder

Lieve ma,

Het lijkt vreemd om je een brief te schrijven. Ik zie je bijna elke dag, we hebben onze dagelijkse babbel en toch voel ik die behoefte.

Mijn bezoeken zijn een ritueel geworden en ik moet bekennen dat ik er naar uitkijk. Je weet het misschien niet, maar door de vreemde tijd waarin we leven, ben ik noodgedwongen aan het videochatten, online vergaderen, lesgeven, skypen, zoomen enzovoort geslagen. Woorden waar jij nog nooit van gehoord hebt maar die nu schering en inslag zijn en die mij aan mijn huis kluisteren. Mijn bezoeken aan jou zijn dus een welkome afwisseling na zo'n homeworksessie. In de late namiddag voel ik de onrust stijgen en smeken mijn hoofd en ledematen om 'gelucht' te worden. Vanaf het moment dat ik buiten ga om te voelen hoe het weer zit, begint het genot. Ik trek gepast schoeisel en jas aan en laat mezelf uit.

De afstand tot bij jou is een kleine 20 min stappen. Ik doorkruis 2 parken, wandel even langs het water, over een parking en al snel is jouw verblijf in zicht. Het moment dat ik je kamer nader, kijk ik verwachtingsvol uit of je er bent. Je mankeerde nog geen enkele keer. Ik tuur door het venster, jij ziet mij, verwelkomt mij met een stralende glimlach, heftig teken doende met je arm om binnen komen, dit nog eens onderstrepd met de woorden 'Kom binnen!'.

Ik - heen en weer schuddend met mijn hoofd: 'Nee, ik mag niet !'

'Mag je niet?' vraag jij duidelijk verwonderd.

'Nee ik mag niet...' terwijl ik naar jouw verbouwereerde reactie kijk.

'Wacht, ik ga bellen.' Ik weer.

Ik haal de telefoon uit mijn tas en bel jouw nummer. Intussen zit je wat onwennig rond te kijken tot je opschrikt van het rinkelend geluid en een beetje verward zoekt waar het vandaan komt.

Ik doe teken en zeg: 'Jouw telefoon!!' En dat heftig wijzend, verschillende keren.

Je schuift naar voor, trekt jezelf wat rechter en grijpt uiteindelijk de telefoon. Altijd is het een beetje bang afwachten of je op tijd de hoorn zal opnemen. Het lukt!

'Hallo.' 'Dag ma.' 'Ach ik hoor je goed.'

Er ontspint zich vervolgens een gesprekje over de reden van mijn buiten blijven staan. 'Een virus!' 'Een virus?' 'Ja een beetje zoals een griep, maar heel besmettelijk.' En dat de regering heeft beslist dat er niemand in een rusthuis op bezoek mag.

'Mag er niemand binnen hier?' 'Nee, ma.'

'Ach ja, 'k had al gedacht dat het hier zo rustig is.'

‘En hoelang duurt dat?’

‘Nog een maand denk ik.’

‘Nog een maand? Dat is nog lang hoor. En ga ik je dan niet meer zien?’

‘Aan ’t venster hé ma!’

Je glimlacht.

Daarna vertel ik je dat de scholen en kerken gesloten zijn En ook alle cafés en restaurants en dat veel mensen thuis werken via de computer. Dat we uitzonderlijk met de auto mogen rijden en dat alleen voedingswinkels open zijn. Dat laatste stelt je gerust. ‘Ik moet mij daar toch niets van aantrekken hé. Ik krijg nog dagelijks mijn eten.’

Ik vertel verder dat veel mensen ziek zijn, jonge kinderen minder, maar hoe ouder je bent hoe zieker je ervan wordt. En dan vergelijk ik met de kinderziektes van vroeger (de mazelen, de bof – daar word je ook zieker van als je dat op latere leeftijd krijgt). Dan knik je instemmend, tevreden dat je dat nog weet.

Wanneer ik vervolg dat het over gans de wereld is, antwoord je heel verwonderd: ‘Dat heb ik nog nooit geweten! Dat is toch nog nooit gebeurd?’ ‘En hoelang duurt dat nog?’ ‘Nog zeker een maand ma? Ja, zo lang?’ ‘En mag je zolang niet binnen?’ ‘Nee.’ ‘Maar ik zal je toch nog wel zien hé?’ ‘Ja ma, hier aan het venster hé.’

Ik benadruk nog eens de ernst van de situatie door te zeggen dat je het zeker zal horen als je naar het nieuws kijkt vanavond en dan antwoord jij: ‘Ah, ik zal straks eens kijken.’ Ik verwijs ook naar de krant die bij jou ligt, en dan lezen we samen de koppen van de voorpagina.

Een ander vast onderwerp zijn de plantjes op je vensterbank. Vooral van hun mooie bloei geniet je. ‘Ze staan er wat slapjes bij, ma!’ (Normaal zorgt mijn zus daarvoor). ‘Ja’, beaam je. ‘Ze moeten water hebben, ik zal ze straks wat geven.’ Maar iedere dag zien ze er wat treuriger uit. ‘En hoe is het met jouw tuin?’ vraag je. ‘Ach, ’t is lente hé en de paaslies bloeien, ook de tulpen en de paardenbloemen... Ken je die nog?’ Ik zie je zoeken in je verleden naar een beeld. Daarna knik je vaag ‘ja’.

Na een stilte, plaag ik jou. ‘Het is alsof je in de gevangenis zit ma. En dat ik je achter glas moet komen bezoeken.’ ‘Ja’, zeg je dan. ‘En ik krijg hier mijn eten en drinken’ en -ik dan – ‘en je moet in je kot blijven.’ ‘Ja’, zeg je en we moeten samen glimlachen...

Plots zeg je dat mijn stem zo raar klinkt aan de telefoon. ‘Ze is zo anders.’ Voor jou lijkt het verwarrend dat je mij ziet aan het venster maar dat je een andere stem door de telefoon hoort. Dan lijk je niet te weten waar je moet kijken. Bellen en live praten zijn in je hoofd twee verschillende dingen. Daar moet je even aan wennen. Als je je echter realiseert dat het twee maal over mij gaat, ben je daarover blij verwonderd.

Zo ontwikkelt zich telkens ons dagelijks gesprekje. De verhalen worden niet altijd in dezelfde volgorde verteld en soms met kleine variaties, maar je blijft altijd even verbaasd.

Onverwachts bezorg je mij ergens in de derde week een verrassing. Wanneer ik door het venster kijk en 'dag' zeg, kijk je mij aan, wacht even, en daarna: 'Je mag niet binnen zeker?' Waarop ik verrast 'nee' knik en het gesprek zich vervolgt op dezelfde manier als anders. De dag erna kijk ik verwachtingsvol uit naar je reactie wanneer ik aankom, maar je bent weer even verwonderd als anders dat ik niet binnen mag. Af en toe staan ook andere mensen aan een venster te bellen, maar dat zie jij niet. Dan vertel ik je daarover en dat we geluk hebben dat je op het gelijkvloers zit. Als Jos mee is, ben je extra content. Weer die stralende glimlach en de vraag: 'Ben je niet weg?' 'Hoe is 't?' En dan: 'Ik ben echt blij dat ik jullie eens zie.' 't Is hier zo stil. Er is hier echt geen passage. Ik zit hier maar hé.'

De gewone gang van de situatie wordt complexer wanneer je toevallig de tv-afstandsbediening in je hand hebt bij mijn aankomst. Zo'n tv-bakje en een telefoonhoorn uit elkaar halen leidt tot hilarische situaties waar Jos en ik al menigmaal hard om moesten lachen. Met de afstandsbediening aan je oor probeer je iets te begrijpen terwijl je zegt dat je ons niet kan horen. Ik doe tekenen dat je de telefoon moet nemen maar je verstaat mij niet. Voor dit allemaal duidelijk wordt zijn ettelijke minuten verstreken. Uiteindelijk leg je het tv-bakje neer en neem je de telefoonhoorn. Oef, dat is gelukt! Daar houdt het echter niet op, want wanneer je daarna de tv stiller wil zetten, vind je de afstandsbediening niet meer. Wij met handen en voeten uitleggen dat ze naast je ligt in de zetel, je zoekt en blij verrast dat je daar een bakje vindt duw je enthousiast op de knopjes. Hilariteit... Het blijken de knopjes van de elektrische zetel te zijn, die zich nu langzaam omhoog begint te kantelen. Wij in paniek: 'Stop!' (Toestanden die waarschijnlijk heel gek lijken voor de paar toevallige passanten). Het lukt om de zetel weer in de normale positie te zetten. De telefoon ligt intussen op de grond. Om die op te rapen moet je rechtstaan en je bukken (wij even bang toekijken). Het lukt zonder kleerscheuren en met de telefoon aan je oor kan het gesprekje van de dag zich weer ontvouwen: 't Is een virus?... Hoe lang gaat dat nog duren... Zo lang? ... Ja, ik zal eens kijken naar het nieuws - ik zal ze straks water geven. Ik ben blij dat je er bent...' 'Ja, aan het venster hé, ma....'

Wanneer ik wil vertrekken en je vraagt om de tv weer luider te zetten dan ontstaat de verwarring opnieuw. Je legt je telefoon op je schoot en al je aandacht gaat naar het tv-bakje. Met handgebaren leg ik uit waar je moet duwen. Ik altijd met goeie hoop, want zo moeilijk is het uiteindelijk niet (denk ik dan). 'Ma, ik zal tonen waar je moet duwen. Leg je vinger eens ergens.' En jij: 'Wat? Ik hoor je niet!' Ik wat luider: 'Leg je vinger eens ergens!' 'OK.' ... En dan beginnen we een hoger/lager spelletje (inclusief met duim op en neer) wat voor jou dan opeens heel verwarrend wordt. Ook links en rechts lijkt moeilijk. Dan kiezen we maar voor een zoektocht naar het kruisje, dat verwijst naar de knop waar je het volume hoger kan zetten, maar ook dat wordt een heuse calvarietocht. Soms zijn we minutenlang bezig om de juiste knop te vinden. Wederom een komische Mr Bean-scene. Heel zelden met resultaat. Gelukkig krijgen we soms hulp van een toevallig passerende verzorg(st)er.

Alhoewel deze drukte voor jou ongetwijfeld vermoeiend is, blijf je ook dan goedgezind. Wanneer ik aankondig dat ik het gesprek wil beëindigen dan zeg je steevast: 'Ik ben heel blij dat ik je weer eens gezien heb.' En dan is daar weer die blije en dankbare glimlach.

'Ik ga je toch nog eens zien hé?' 'Jaja, aan het venster hé!' 'Wanneer?' 'Morgen hé', en dan knik je gerustgesteld.

Bij het afsluiten vraag ik je om de telefoon op de haak te leggen. Ik wacht even tot ik een klik hoor zodat ik zeker weet dat de telefoon goed ligt. Ik steek mijn duim op. We kijken nog eens naar elkaar, wuiven en zeggen dag.

Ik vervolg mijn wandelingetje terug, genietend van de rust en de traagheid der dingen. Ik kom met een glimlach op mijn gezicht thuis. Ik denk bij mezelf: Als het coronavirus één van ons te pakken krijgt dan hebben we toch dit gehad!

Groetjes ma en hou je goed!

Dominique Vergote

Mama, gaan we dan als het virus weg is nog eens naar zee? Als de zee terug open is, kunnen we nog eens zandkastelen bouwen op het strand! *(kinderen Miep)*

Kleur mij!

(Sophie Doutreligne*, zie ook volgende pagina)

**Kleurboek Sophie en vrienden*

Sophie Doutreligne, die samen met Klaartje en Leyla waakt over het financiële reilen en zeilen van de Unie, is ook een heel goede illustrator en schilder. Ze werkte, net als haar lief Elise Debrock en heel veel andere kunstenaars, mee aan een 'print at home coloring book', een kleurboek dat online te vinden is (<https://printathomecoloringbookbyartistsintimesofcorona.hotglue.me/>).

Wie het volledige kleurboek wil (en niet in de mogelijkheid is om te printen) kan die op aanvraag verkrijgen bij Heroen (0497 48 02 65).

De kleur-mij-pagina is haar tekening uit het boek. Samen met Elise maakte ze trouwens ook een 'corona-animatiefilmpje' dat je kan bekijken op <https://www.cinevox.be/nl/stop-motion-in-lockdown/>.

DUS

We gaan het normaal vinden om contactloos te betalen
anders ga je besmetten hé
dus gaan we het normaal vinden dat cash geld verdwijnt
zo verdwijnt zwart crimineel geld, naar 't schijnt

We gaan het normaal vinden dat de winkelier achter plexiglas staat
anders kan je besmetten hé
dus gaan we het normaal vinden dat de camera zijn werk vervangt
zo verdwijnt diefstal, valt te zien waar die hangt

We gaan het normaal vinden ons zelf gezonder te houden
anders ga je ziek worden
dus gaan we het normaal vinden minder naar een arts te gaan
zo verdwijnen non profit jobs en kunnen ze verder besparen

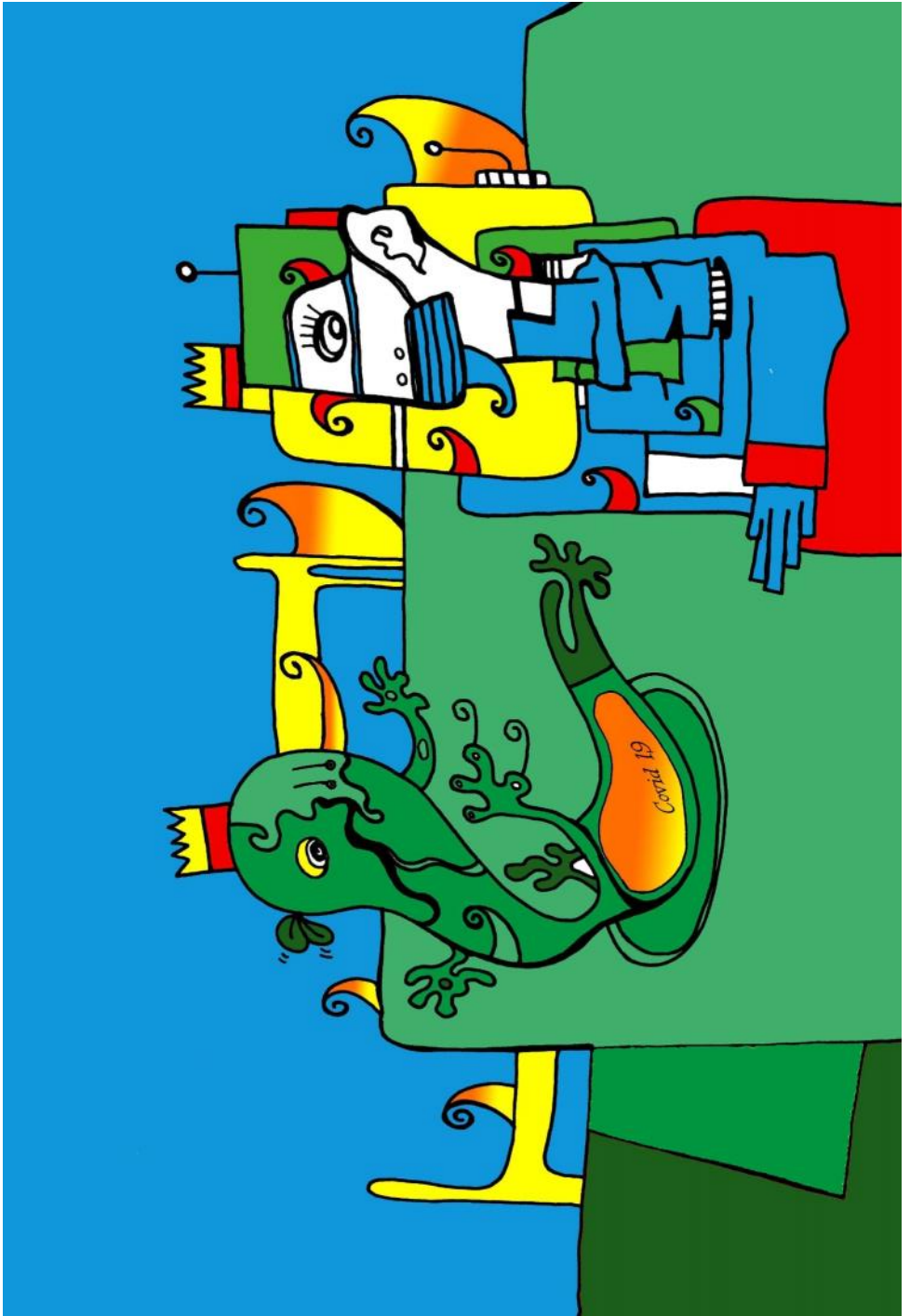
We gaan het normaal vinden onszelf op straat te beschermen
anders kan je ziek worden
dus gaan we het normaal vinden elkaar niet aan te raken
zo verdwijnt liefde en gaan we anders kinderen maken

We gaan het normaal vinden meer van thuis uit te doen
anders neem je overbodig risico
dus gaan we het normaal vinden dat er controle komt
zo misschien een camera tot aan je kont

We gaan het normaal vinden sappen te doneren op reis en elders
anders nemen zij overbodig risico
dus gaan we het normaal vinden dat instanties alles over ons weten
zo kan privacy je niets meer schelen

We gaan het normaal vinden dat computers instant voor ons analyse-
ren
anders kunnen wij fouten maken
dus gaan we het normaal vinden het gevraagde te doen
zo is er overal fatsoen

We gaan het normaal vinden dat het gans de planeet hetzelfde is
anders kunnen anderen fouten maken
dus gaan we het normaal vinden dat enkelen beslissen over beleid
zo is een nieuwe wereldorde een feit

Stefanie Tanghe

IK DENK AAN DE ZEE

ik ben oud en sta bij de rivier
maar denk aan de zee
ik wil de wereld niet nalaten
met een vieze virus
een zondvloed en nucleaire regen
ik wil hem vol bloeiende velden en vlinders
vol arbeid en dromen, ik wil hem geven
zoals ik hem heb gekregen

ik kreeg mijn lied
mijn hart, mijn longen en mijn kleine gedachten
ik kreeg mijn peperkoeken verwachten
ik kreeg het gras, de bloemen, de lucht
de muziek, de stilte en de vogels
ik kreeg dag en nacht
ik mocht bestaan

ik sta bij de rivier
maar denk aan de zee
ik zwaai naar mijn liefje
ginds aan de overkant
en vraag de natuur fluisterend
doch beslist nu het lente wordt:
hoeverre mag ik -de mens- gaan ?

José Vandenbroucke

Het beestje dat de wereld verandert?

Ja, tijdens het Chinees Nieuwjaar moest China afstappen van zijn traditie... de volksverhuis van arbeiders naar hun familie op, veelal, het platte land. Ik bekeek deze triestige momenten op televisie. Ik dacht, met veel anderen, dit is alleen in China mogelijk... een volledige lock-down van Wuhan. Sommige commentatoren gaven direct kritiek op het 'ondemocratisch' systeem bij de Chinees.

Ja, begin maart... ook Covid 19 in onze contreien. Wie had ooit gedacht dat we hier in de Vlaanders moesten afstappen van de tradities der klassiekers! Weg met 'E3-prijs Harelbeke', 'Gent-Wevelgem', en natuurlijk de kers op de taart 'De Ronde van Vlaanderen', en andere voorjaarsklassiekers.

De Michel Wuytsen, de José Decauwers, onze gekende helden van het scherm op Sporza, hebben dit jaar afgedaan. Ze zijn vervangen door Virologen. Marc Van Ranst beheert het scherm, is om 19 uur daar te zien, om 20.15 ginder, ... en dan sta je op met 'De ochtend' op Radio 1. Wie is er daar... Marc Van Ranst! Op Sporza kreeg je zelfs tips voor de wieltoeristen, 'laat het snot niet in het rond vliegen'.

Ja, begin maart... lock-down bij mijn moeder, 89 jaar jong, en woont in een service flat. En iedere dag hoor ik aan de telefoon de verhalen van tijdens de oorlog, 'tis gelijk den tijd van Hitler, de quarantaine in de kelder'. En dan het wachten aan de winkels voor een beetje slecht brood of melk afgelengd met water. Nu foefelen ze met pseudo-medische producten. Komt het slechtste van de mens naar boven?

Ja, begin maart... zoals velen zit ik alleen in mijn kot. Verplicht thuiswerk! Maar het ergste is dat mijn sociaal leven, zoals van iedereen, afgesloten is. Geen horeca meer, Budascoop vaarwel, ja, ook de Unie hé! Ik klaag niet hoor... de daklozen die zich bezig moeten houden op het muurtje van de Lidl, hebben het moeilijker. Velen zien niemand, horen niemand...

Ja, sinds maart... zien we onze privacy stukje bij stukje afgeknabbeld worden. Uw route wordt nagezien met uw GSM, een regering met volmachten, poedel De Crem stelde voor om een strikte perimeter te respecteren, de wielertoerist moet maar op de rollen rijden. Over die huiszoekingen zonder bevel, daarover hebben we het niet hé! Ik citeer moeder Clara, 'tis gelijk den tijd van Hitler'. Hoor ik nu ook de commentatoren die kritiek gaven op het 'ondemocratisch' China?

Corona Covid 19 moeten we bij zijn nekval pakken, samen hé!

Frank Mulleman

Brave Sociale Wereld

Ik herinner het me nog heel levendig. Net alsof het gisteren was. Het was ergens in maart, een halve eeuw geleden, zoals we dit vroeger noemden. Ik werkte overdag als vrijwilliger op een afdeling biochemie. Een aangename werkplek. Iedereen had er zijn verantwoordelijkheid. Alles draaide om burgerzin en zo hielden we het systeem mooi draaiend. Ik was op maat gemaakt voor mijn job. Stilzitten was niets voor mij. Dus hoste ik de hele dag rond van de ene afdeling naar de andere. Een praatje hier en een babbeltje daar. Business as usual.

Wanneer ik het genoeg vond, wipte ik eventjes binnen bij mijn buurvrouw. We woonden en werkten in hetzelfde gebouw. Vroeger stond hier een stadhuis, het kloppend hart van een oude beschaving. Ik had dit eens opgezocht toen internet nog bestond. Mijn buurvrouw, Hera, was een prachtige vrouw. Een zuiders type maar naar mijn mening iets teveel gepimpt. Ze had net een borstverkleining achter de rug en vanaf nu zat ze niet meer zo strak in die knalrode blouse. Het was een keuze gewoonweg om praktische redenen, mopperde ze steeds.

De mat glazen deur schoof automatisch open en ik plofte mij neer in de sofa. Haar flat had een aanstekelijke mix van hedendaagse kunst en oude Vlaamse Meesters zoals Borremans. Na enkele minuten verscheen ze op het toneel. Een stralende glimlach, de armen wijd open en douchefris. Zo dook ze als een darterle hinde naast mij in de sofa. Na een stevige knuffel rekte ze zich uit als een lome kat. Samen gingen we naar het raam. We leunden wat tegen de glazen wand van het terras. Ze woonde 80 hoog en had een mooi zicht op de omgeving. Haar passie voor geschiedenis speelde haar weer parten. “Kijk, schat, links van ons, twee blokken verder, daar was vroeger een nederzetting van diepgelovige alleenstaande vrouwtjes”, zei ze. De juiste naam ontglipte haar. “Daarnaast stond vroeger een asymmetrisch gebouw dat ooit toebehoorde aan een uitgestorven geloofsgemeenschap en vlakbij stond, en was er, en had men, ...” Ik liet haar maar praten. Ik was het ondertussen gewoon geworden. Als het over geschiedenis ging was ze niet te stoppen. Overdag werkte ze vrijwillig bij de archiefdienst waar ze oude harde schijven probeerde te ontcijferen. Zulke verhalen boeiden me wel. Eventjes binnen gluren in het verleden. Enkele dagen terug had ze nog een hele reeks foto’s gevonden van haar vermoedelijke over-over-overgrootouders. Telkens toonde ze me dolgelukkig haar ontdekkingen. Of haar familieband al of niet klopte, interesseerde me niet. Wel genoot ik met volle teugen van haar enthousiasme, die drive die ze had.

“Instagram, denk ik”, zei ze met enige twijfel en veinsde een Amerikaans accent.

“Hoe bedoel je?” vroeg ik onwetend.

“Bizar toch, men nam vroeger foto’s van gebouwen terwijl hun hoofd steeds in de

weg stond, en veel foto's van levensmiddelen. Kijk eens aan. Onaangeroerde borden met voedsel en flessen wijn. Offers? ... En hier... allemaal hoofden en rechtsonder een veel groter hoofd."

"Ja, maar zo weten we ook wat mensen vroeger aten en hoe", gromde ik binnensmonds.

"Meestal hetzelfde", merkte ze op. Ze begon op dreuf te komen.

"Kijk eens naar hun schoenen. Ze dragen allemaal turnsloffes en hebben allemaal lang blond haar. Kloonden ze toen al mensen?"

"Zou jij durven vertellen aan je vrienden dat je verre familieleden turnsloffes aan hun voeten hadden en voortdurend een plat metalen bakje in hun handen hadden? Dat zou je nu toch niet verwachten van volwassen mensen?"

"Och", mompelde ik. "Dat was misschien eigen aan hun tijd. De mensen wisten van niets anders. Je kunt niet missen wat je nooit hebt gekend."

"We noemen dit de mentale recessie", voegde ze er aan toe. Kort door de bocht, maar zo kende ik haar. Wanneer ze een mening had dan bleef ze vaak tot het einde volhouden. Als het achteraf toch duidelijk werd dat ze verkeerd was, zelfs dan had ze nog een uitleg. Wat die taal betreft, dat had ik ook al gemerkt. Hun taal en schrift was een mix van afkortingen, Engelse woorden en kleine tekeningen. De kleine tekeningen werden vroeger gebruikt om de kinderen een taal te leren. Later is men die tekeningen gaan gebruiken als een universele taal. Niets om je druk over te maken. Het verleden kan je niet veranderen. De geschiedenis is iets wat voortdurend beweegt.

"Kom, laten we eens gaan wandelen", zei ik.

"We zullen doorgaan", antwoordde ze vastberaden.

Ze sloeg haar hoofd in haar nek, schikte haar haar en liep heupwiegend haar flat uit. Ze keek wachtend achterom en knipoogde. We namen de lift en binnen de twee minuten stonden we helemaal boven. Er was veel volk aanwezig. De aangelegde perceltjes stonden vol met boshyacinten. Achter enkele granieten rotspartijen was er de gemeenschappelijke moestuin. We baanden ons een weg tussen de recent aangeplante mediterrane boompjes. We hadden er ons vaste stekje. Wat afgezonderd van de menigte vlijden we ons neer in het gras en staarden naar de blauwe hemel. We genoten van het samenzijn. De lucht proefde als zeelucht, zo zuiver. Het was nu het ideale moment om eens onze toekomstplannen te bespreken. Ik wist dat we recht hadden op één kind. Aangezien we allebei single waren mocht het dus. Beter gezegd, kon het dus. Het werd een heftige discussie. Aanvankelijk dacht ik dat het gesprek zou leiden tot de keuze van het kind, maar uiteindelijk nam alles een andere wending. Ze had de wens om een kind groot te brengen opgeborgen. Plotseling zag ik in de verte Kronos aankomen, een verre kennis. Veel vrienden of familie had hij niet. Hij was ook niet bij iedereen zo geliefd. Hij deed altijd zo druk over alles en nog wat. Hij had ook een passie in zijn leven. Hij was een verwoed verzamelaar van eeuwenoude uurwerken.

Helaas had hij nergens tijd voor.

CORONA

we leefden als goden die heersten
voor elke oogst bouwden we een schuur
voor elke hapering zochten we
een reden of een venijn
onze agenda's vol plannen
voor morgen

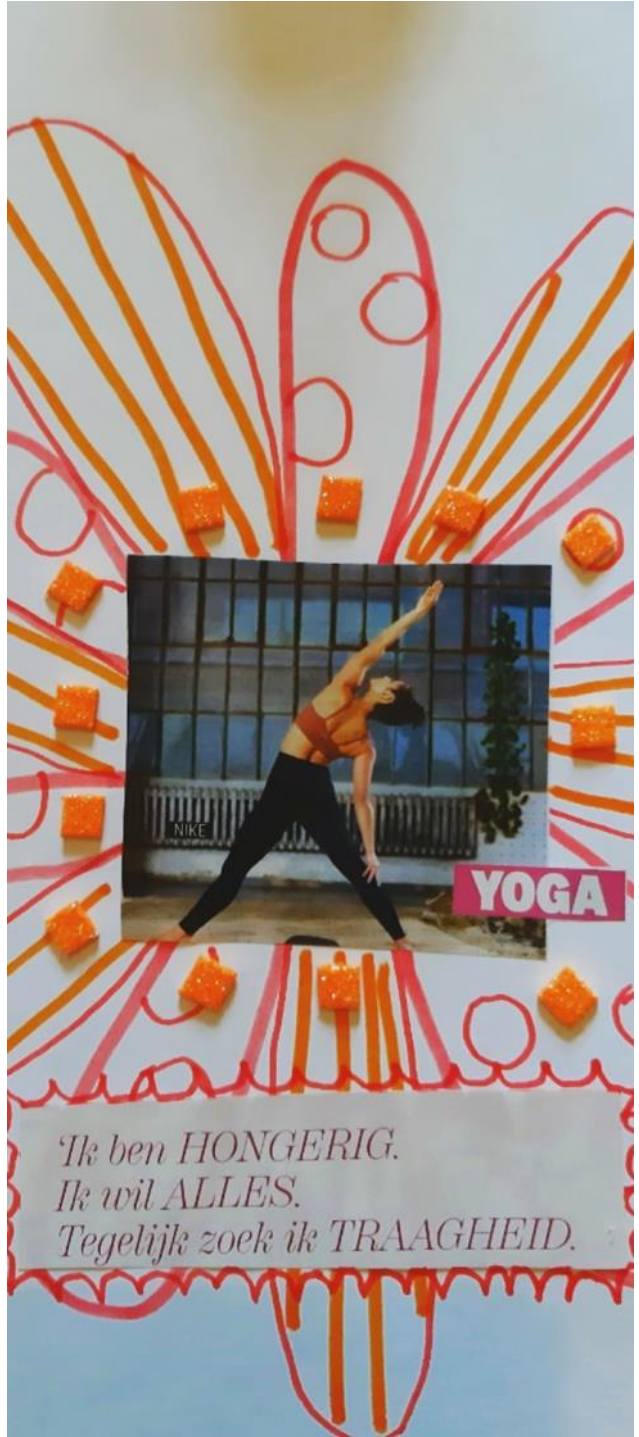
toen kwam virus covid 19
hij veegde onze schema's van het scherm
hij verplicht ons elkaar uit de weg te gaan
hij neemt ons onze vrijheid af
hij verduistert onze heerlijke wereld
met onzichtbaar alomtegenwoordig
gevaar

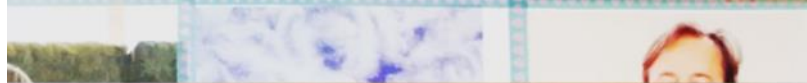
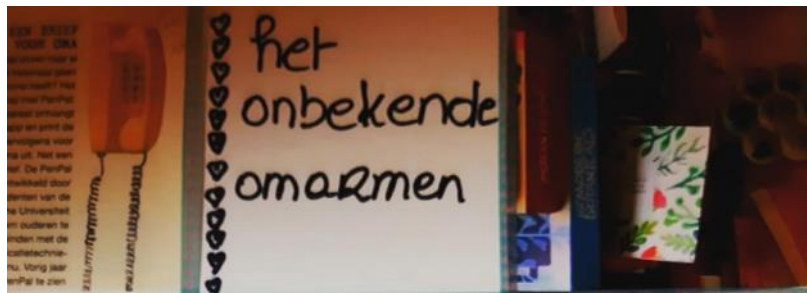
maar we geven ons niet over
we hangen witte vlaggen door het venster
de vogels vliegen, de bloemen bloeien
de kinderen groeien
we zien beter dan ooit
de schittering van iedere dag
en het licht in elkaars ogen

José Vandenbroucke

Creatief dagboek

Sinds de start van de corona crisis houdt Ruth Allerswaert een creatief dagboek bij...

EPIJN IS HETZELFDE MAAR DAN ANDERS

MIEP GROET 'S MIDDAGS DE DINGEN

[1]

Dag boormachine
op zondag
met je vervelend geboor.
Klop klop.
Iemand klopt of hamert of timmert.
Tik tik tik tik.
Rust weg.
Geluid - geboor - gezaag.
Zondag rustdag.
I wish.

[2]

Aalscholvers
in de zon -
windrichting
twee punt drie.

Noorderwind
in de kou -
en ik die
van je hou.

[3]

Krokussen
focussen
zich op
de zon.

Paaslelies
vergissen
zich niet
meer.

Sneeuwkllokjes
laten hun
kopjes
hangen.

Maar ze
huilen
niet.

Miep Lambrecht

Colofon

Medewerkers: Miep, Benoit, Linde, Dominique, Jérôme, Frank, José, Benoit, Geert, Joon, Heroen
Foto's/afbeeldingen: Stefanie, Sophie, Branko, Ruth, Brecht

Contact: tel 0497 48 02 65 of heroen@uniederzorgelozen.be